

Et fornøstigt Benstøb.

I Anledning

af

Den kjerlige Ægte = Forening

mellem

Brudgommen,

Vel-Ædle og Velfornemme

Er. Hans Krohn,

Vel-renomeret Kiøbmand,

og

Bruden,

Vel-ædle og Dydige Jomfruer

Jomfrue Sophia Amalia

Kramer,

Som bliver celebreret i Overbærelse af Høy = Fornemme

Benner i Bergen den 27de April 1769.

Urbødigt af

C. Larsen.

Imprimatur

Fridrich Arentz.

B E R G E N,

Trykt hos Kongl. Majest. privilegered Bogtrykker, Christoph Kocher.

BW 479

Du ædle Venfkabs Drift hos Paradiſes To,
hos To u-ſkyldige, hvis Kierligheders Pagter
blot dyre Virkninger av Himlens høye Magter,
hvor var Du fød, da Du hos Diſſe fæſtet Boe?
Da Eden, ſom det forſt var bygget,
Du evigt ville ſee u-rygget.

Du ædle Drift, ſom var juſt Paradiſes Fryd,
hvor Smaat og Stort av all Naturens forſte Grode
gif Skaberen og Selv Hverandre ſom i Møde
med liſtig Stemme, der slog an til denne Lyd:
Vi elſke og Himanden agter
Lyſſalige i Venfkabs Pagter.

Du Nectar, ſom blev i Naturens Skaaler ſienkt,
hvorved vor Verden var av alle juſt den beſte;
O var! men ikke meer kan i min Tanke fæſte,
Du flyr fra Eden, før jeg lidt har paa Dig tænkt:
Du fly'r og lukker til Dets Dørre;
Hvad Stød av Laſter blev nu større?

Du fly'r og efterlod = = = men kan jeg nævne det,
Forvirreſer, Uroe, et Had, en giftig Plage,
et Helvede, et Nag, et Fængſel alle Dage,
en grum Sambittighed, ſom Laſters Segne-Bret,
en Orken, og en frygtsom Huule,
hvor Edens To ſig ville ſkiule.

Forbandet Vland! ſom med din fæle Slange-Gift
en høy-befæſtet Magt av reene Egenſkaber
dig giennemtrængte ſaa, at diſſe Selv Sig taber
ved dine Følelſer av en forſørift Drift,
De efter Guddoms Scepter tragter,
og brød ſaa alle Himlens Pagter.

En Siel, som ikkun til at elske før var skabt,
et Hierte aldrig tændt av Avinds fæle Luer,
nu saa forgiftet, at Det for at elske gruer,
fordie Det Venkabs Drift og Evner reent har tabt,
hvor en forforisk Jld kun brænder,
som falske Virkninger antænder.

Hvor Planen oftest er u-reen til Venkabs Pagt,
hvor Løfter, Hiely, naar ey behøves, aldrig svigter,
hvor Munden løber tidt heel fuld av Venkabs Pligter,
men, naar der Prøve skeer, saa blier den plat forsagt,
kun Dnsker om at hielpe, fremme,
man hører av den Hylle-Stemme.

Hvor Venkabs stifter tidt blandt en veltystig Hær,
som Samme kun gaæer ind for det igien at bryde,
og allerheftigst blier, naar Bachi Dunster syde;
men, naar de svinder bort, det Venkabs endet er,
og aldrig før igien det mindes,
end et forvirret Sælskab findes.

Hvor Venkabs bygges tidt paa smigrefulde Ord,
hvor disse er en Gift paa Honning-søde Læber,
et Complimenters Sværd, som tit med Dnsker dræber,
og under Høflighed vil skiule saadant Mord,
naar Munden Sødhed blot udtolker,
men Hiertet skiuler Avinds Dolker.

Hvor Venkabs bygges tidt kun paa en haandsfuld Guld,
naar dette faaet er, seer man hvor Hiertet hænger,
da Byrden væltes av, man kan ey elske længer,
og Venkabs Centrum blier nu denne røde Muld,
men alle Kierlighedens Pligter
er Noget, som kun Trang opdigter.

Hvor Venkabs hviler tidt udi et denligt Skjød,
men naar man løftet er paa denne Dnskers Throne,
da seer man Lysten tidt forandre reent sin Thone,
der knapt tilbage blier av Kierlighed en Glød,
og falmer disse grønne Blade,
da synes Marsag til at hade.

Hvor = = = Ney min Musa! lad os flye fra denne Flok
til hiine Voeliger, som Venkabs bedre agter,
hvor Overlæg, Fornuft vil stifte sine Pagter
paa Grund av Himlens Gunst til Lykkers evigt Rok,
som Venkabs for at elske viiser,
og aldrig nok Dets Trofskab praiser.

Lad os flye strax derhen, hvor vi kan Glæde see,
So Hierter, som er sadt paa Kierlighedens Throner,
hvor ædle Tanker et fornuftigt Venskab krouer,
hvor Dyd til Bittighed i Dag kan smile, lee.
Hvor So av Himmelen foreente
det Venskab viise, som du meente.

Belædle Brudgom! Hvoe seer en Du vælget har
med en Fornuft, som til saa vigtigt Verk henhører,
at hvad Du ønske kan Dig Himmelen tilfører
i en saa dydig Ven: O et Lyksaligt Par!
naar Tvende Hierter sammenbindes,
hvor liige Dyd, Fornuft kan findes.

Jeg før meddeelte Trost, da Himlen prøve lod
Dit Hierte, just da Den Dit Andet Halve giemte,
men see, om Himmelen den Prøve nu forglemte,
der skienker Dig igien et saadant dydigt Blod,
En Ven, hvis Fromhed Du vil priise,
naar Hun den dagligen skal viise.

Træd da Belsignede i Eders Vegte-Stand;
men byg Almægtige saa Deres Vegte-Hytte,
at De kan glade boe i Haab, Du vil beskytte
So saa Elskværdige: = = = Lad hvad der ønskes kan
av sand Lyksalighed Dem smykke,
giv Himmel hertil dit Samtykke.

Lad Deres Tvende, som i Dag sig glæder ved
at see, hvor Himmelen nu Selver Baandet knytter,
faar just sit Ønske fylt, saa Raadens Magt beskytter
Dem vel og længe her med Livets søde Fred,
Vi ønske: Himmelen stadfæste,
Gud tænke i Alt paa Deres Beste.

